

Nr 300.

Av fru Sjöström-Bengtsson m. fl., *angående inrättande av ett barnhem med förskola för blinda barn.*

Det kan beräknas, att i Sverige finns mellan 100 och 150 blinda barn i åldern 0—7 år. Till hjälp vid fostran av dessa förskolebarn finns en broschyr. Översköterskan vid blindinstitutet har också företagit sporadiska resor till föräldrahem med blinda barn.

Det måste betecknas som en allvarlig brist i svensk blindvård, att mera värdefulla åtgärder saknas. I motionerna I: 243 och II: 282 till 1953 års riksdag framhölls särskilt det påfallande i bristen, då det gäller barn, vilkas blindhet är förenad med annat lyte, föräldralösa barn och barn som kommer från hem med sådana miljöbrister, att det är nödvändigt att barnen blir omhändertagna. Men även normala hem har stora svårigheter att utan sakkunnigt bistånd ge sina blinda småbarn en uppfostran, som stimulerar deras kroppsliga och andliga utveckling.

I statsutskottets utlåtande nr 150 återgavs motiv och förslag till lösandet av dessa frågor, vilka framlagts av skolöverstyrelsen. Förslaget går ut på inrättande av ett barnhem för blinda förskolebarn, *dels* för intagning av barn, *dels* för instruktionsverksamhet till föräldrarna.

I debatterna i kamrarna fredagen den 22 maj 1953 framkom, att statsutskottets avstyrkande av motionerna icke berodde på bristande intresse för saken utan på rädslan för de kostnader, som projektet droge med sig.

Sedan frågan varit uppe vid 1953 års riksdag, har skolöverstyrelsen ånyo på regeringens uppdrag överarbetat sitt förslag och nedskurit platsantalet till 20. Kostnaderna för nybyggnad har nedgått från 1 250 000 till 875 000 kronor. Kostnaden per dag och barn belöper sig i det nya förslaget till 23: 06 kronor.

Att fostran av barn i förskoleåldern har utomordentligt stort värde för dessa barns utveckling i fortsättningen är en numera allmänt omfattad åsikt. Det allmänna hjälper föräldrarna till seende barn i dessa åldrar genom inrättandet av barnhem, daghem, förskolor m. m. Av dessa åtgärder kan föräldrarna till handikappade barn ej draga fördel. Att handikappade barn ändå är ännu mer beroende av stimulans till utveckling i förskoleåldern än fullsinnade ligger i öppen dag. Detta har på senare år beaktats vid planeringen för de döva barnen genom upprättandet av förskolor för döva. Vid årets riksdag framlägges förslag om statligt stöd åt åtta olika icke statliga förskolor för döva. Av staten drives dessutom en förskola i Boden och en förskoleklass vid skolan för döva å Manilla. Då det gäller de döva barnen har man i stor utsträckning kunnat bygga vidare på privata ini-

tiativ från kommunerna och scoutrörelsen. Genom att föräldrarna till blinda barn är färre och lever isolerade från varandra med enstaka barn på varje ort, kan inga privata eller kommunala initiativ komma till stånd, utan det måste ankomma på statsmakterna att direkt ta sig an dessa föräldrars sak.

Vi har också varit i kontakt med vuxna blinda, som klart framhållit behovet av en vårdande och instruerande verksamhet på området och som hävdar, att man i bestämda fall vid en instruktion i förskoleåldern skulle ha kunnat åvägabringa en gynnsammare utveckling av den blindes personlighet än vad nu blivit fallet, då instruktionen måst uppskjutas till skolåldern, när individen redan fastnat i felaktiga vanor och utvecklingstendenser. Av sådana uttalanden framgår tydligt vikten av en så tidig instruktion som möjligt.

Med hänvisning till frågans tidigare behandling och med varje år ökade angelägenhetsgrad, och för den händelse Kungl. Maj:t icke inför årets riksdag lägger fram förslag till dess lösande, hemställer vi,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär, att skyndsamma åtgärder vidtages för en realbehandling av de förslag, som föreligger till ett barnhem med förskola för blinda barn.

Stockholm den 27 januari 1954.

Anna Sjöström-Bengtsson. *Ingeborg Carlqvist.* *B. A. Nilsson.*

Atfr. Nilsson *Bengt Elmgren.* *Dagmar Ranmark.*

i Steneberg.

Ebon Andersson. *Ulla Lindström.* *Gärda Svenson.*